

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11064/2023
16.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Алтех“ д.о.о. Панчево, чији је пуномоћник Горан Вељовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Јован Ђирић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4571/22 од 03.11.2022. године, у седници одржаној 16.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4571/22 од 03.11.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4571/22 од 03.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 3715/21 од 14.04.2021. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 4.096.61953 динара са законском затезном каматом обрачунатом на износ од 3.378.047,06 динара почев од 28.05.2014. године, а на износ од 718.572,47 динара почев од 23.10.2014. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 817.566,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4571/22 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом обавезан је тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 4.096.619,53 динара са каматом и то на износ од 3.378.047,06 динара од 28.05.2014. године, а на износ од 718.572,47 динара од 23.10.2014. године до исплате, код утврђеног да је тужени, као физичко лице одговоран за исплату преосталог дуга који је преузео као АА ... по обрачуну .../..., с обзиром да је уплатом од 16.958.091,00 динар дана 30.05.2014. године исплатио целокупно потраживање по обрачуну .../..., а да је преостао дуг из обрачуна .../... у износу од 3.378.047,06 динара, као и да није измирио обавезу по уговору о асигнацији, којим се обавезао да ће исплатити износ од 718.572,47 динара, применом одредби члана 10, 12, 17, 262. и 1020, 1021. и 1022. Закона о облигационим односима и члана 4. Закона о финансијском лизингу. Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, по оцени Врховног суда нижестепене одлуке су у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично правној ситуацији. Ревизијом се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Имајући у виду напред наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2015. године, а вредност предмета спора је 4.096.619,53 динара (34.139 евра).

С обзиром на то да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката за састав одговора на ревизију нису били потребни на основу члана 154. ЗПП, са којих разлога је Врховни суд одлуку као у ставу трећем изреке донео применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић